

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **Ing. B. M.**, zastoupený Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem se sídlem Přátelství 1960, Písek, proti žalovanému: **První náměstek policejního prezidenta**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2014, č. j. PPR-18561-8/ČJ-2014-990131, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2015, č. j. 11 Ad 25/2014 – 70

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2015, č. j. 11 Ad 25/2014 - 70, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedené usnesení Městského soudu v Praze, jímž byla podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ve věcech kázeňských.

Tímto rozhodnutím žalovaný podle § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen zákon o služebním poměru) zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Pyrotechnické služby ve věcech kázeňských č. 6/2009 ze dne 9. 5. 2014, kterým byl jmenovaný podle § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku a byl mu uložen kázeňský trest snížení základního platu o 15% na dobu tří měsíců, neboť odvolatel písemnost nazvanou „odvolání“ doručil pomocí technických prostředků (telefaxem a e-mailem) aniž by ji do 3 dnů ve smyslu § 175 odst. 1 věty druhé zákona o služebním poměru nedoplnil písemně nebo ústně do protokolu, anebo v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem.

Městský soud v Praze při posuzování podmínek řízení o žalobě zjistil, že rozhodnutím policejního prezidenta ze dne 2. 3. 2015, č. j. PPR-18561-12/ČJ-2014-990131 bylo výše uvedené

rozhodnutí žalovaného prohlášeno za nicotné. K tomu soud uvedl, že jednou ze základních podmínek, která musí být v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí splněna, je existence napadeného rozhodnutí. Pokud tato podmínka splněna není, jedná se o neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, neboť zde není rozhodnutí, které by bylo možno podrobit soudnímu přezkumu. Taková situace v důsledku rozhodnutí policejního prezidenta nastala i v projednávané věci, a proto rozhodl o odmítnutí žaloby.

Kasační stížnost podal žalobce (dále jen stěžovatel) z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy pro nezákonnost usnesení o odmítnutí návrhu. Nejprve upozornil na skutečnost, že proti rozhodnutí policejního prezidenta, jímž bylo napadené rozhodnutí prohlášeno za nicotné, podal dne 15. 4. 2015 rovněž žalobu, a ta je vedena u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 Ad 10/2015. V souvislosti s tím pak namítal, že Městský soud v Praze postupoval procesně nesprávně, pokud obě věci nespojil ke společnému řízení podle § 39 odst. 1 s. ř. s., případně pokud nevyčkal na rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta a řízení v této věci nepřerušil podle § 48 odst. 3 písm. a) nebo d) s. ř. s.

Podle názoru stěžovatele nelze v daném případě hovořit o neodstranitelném nedostatku podmínek řízení podle § 46 odst. 1 písmeno a) s. ř. s., neboť pokud by soud zrušil rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 2. 3. 2015 o prohlášení nicotnosti žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 14. 9. 2014, toto rozhodnutí by se obnovilo a soud by tedy měl svůj předmět přezkumu. Aprobování opačného závěru (tedy toho, který zaujal soud v projednávané věci) by znamenalo odepření spravedlnosti v podobě práva stěžovatele na soudní přezkum rozhodnutí, neboť po zrušení rozhodnutí policejního prezidenta by již neměl k dispozici žádný prostředek ochrany (obnova soudního řízení je nepřípustná a na vydání rozhodnutí v přezkumném řízení není právní nárok).

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud případně sám přerušil řízení do rozhodnutí Městského soudu v Praze o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta, která je vedena pod sp. zn. 8 Ad 10/2015, a poté aby napadené usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2015, č. j. 11 Ad 25/2014 – 70 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu uplatněného stížnostního bodu a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Úvodem předesílá, že provedl opravu označení žalovaného správního orgánu, jímž je s ohledem na ustanovení § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru podle převažujícího právního názoru příslušný služební funkcionář. Vzhledem k tomu, že se v daném případě jedná o žalobní řízení podle § 65 a násl. s. ř. s., kde je pro projednatelnost žaloby klíčové určení napadeného správního rozhodnutí (o němž zde není sporu), provedl tuto opravu fakticky, aniž by měla sama o sobě vliv na zákonnost napadeného usnesení. Nejvyšší správní soud dále neshledal důvodu pro přerušování řízení o kasační stížnosti, neboť s ohledem na obsah kasační námitky lze o věci rozhodnout bez dalšího meritorně.

K věci samé pak Nejvyšší správní soud podotýká, že mezi účastníky nebyl sporný skutkový stav, proto při posouzení věci vycházel z výše popsaného. Sporná byla pouze procesní právní otázka, zda rozhodnutí o prohlášení nicotnosti napadeného rozhodnutí žalovaného způsobuje za daných okolností neodstranitelný nedostatek podmínek řízení o žalobě. K tomu soud uvádí následující.

pokračování

Podmínkami řízení v přezkumném řízení soudním, obdobně jako v řízení občanskoprávním, je třeba v obecné rovině rozumět nutné podmínky, za nichž soud může jednat ve věci. V první řadě k nim patří podmínky na straně soudu (pravomoc a příslušnost), podmínky na straně účastníků (způsobilost k právům a procesní způsobilost) a podmínky věcné (především existence návrhu). Ve správním soudnictví pak v řízení o žalobách proti správním rozhodnutím podle § 65 a násl. s. ř. s. patří k věcným podmínkám řízení i existence žalobou napadeného správního rozhodnutí. Veškeré tyto podmínky spadají pod ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Specifické jen pro správní soudnictví jsou pak podmínky řízení uvedené v ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) – d) s. ř. s.

V projednávané věci vycházel Městský soud v Praze z rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 2. 3. 2015, jímž bylo prohlášeno napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2014 za nicotné. Toto rozhodnutí bylo vydáno v řízení podle § 78 odst. 1 správního řádu a právní moci nabylo dne 6. 3. 2015. Tímto dnem se stalo závazným a vykonatelným. V době, kdy Městský soud v Praze rozhodoval o žalobě stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2014, tedy uvedené rozhodnutí vskutku právně neexistovalo. Otázkou ovšem zůstává, zda neexistence rozhodnutí způsobovala za daných okolností opravdu neodstranitelný nedostatek podmínek řízení a zda Městský soud v Praze neměl věnovat pozornost otázce možného vlivu souběžného řízení o žalobě proti výše citovanému rozhodnutí policejního prezidenta na posouzení podmínek tohoto řízení. Uvedená skutečnost mu totiž byla z repliky stěžovatele ze dne 30. 4. 2015 nejen známa, ale byla též součástí stěžovatelovy argumentace.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že Městský soud v Praze v tomto bodu nepostupoval správně. Nelze mu sice vytýkat, že nespojil obě věci ke společnému řízení, to s ohledem na zásadu zákonného soudce za daných okolností ani nebylo v jeho moci, měl však zvážit, zda nebude nutné vyčkat do skončení řízení o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 2. 3. 2015 vedeného u téhož soudu pod sp. zn. 8 Ad 10/2015 a zda případně svoje řízení na tu dobu nepřerušit. Z napadeného usnesení přitom nelze zjistit, zda byl Městský soud v Praze toho názoru, že řízení o žalobě proti uvedenému rozhodnutí policejního prezidenta nemůže mít na jeho rozhodnutí v projednávané věci žádný vliv, ani to, zda se touto otázkou při posuzování věci vůbec zabýval. To je zajisté podstatnou vadou odůvodnění napadeného usnesení. Vzhledem k tomu, že předmětem sporu je existence podmínek řízení o žalobě a zároveň k této otázce není v daný okamžik třeba činit nějaká další skutková zjištění, může deficit odůvodnění napadeného usnesení nahradit Nejvyšší správní soud vlastní originální úvahou, aniž by bylo nutno jen z tohoto důvodu napadené usnesení rušit.

Podle § 48 odst. 3 písmeno d) s. ř. s. předseda senátu řízení může usnesením přerušit, jestliže zjistí, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé nebo takové řízení sám vyvolá.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že řízení vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 Ad 10/2015 je svojí povahou řízením, jehož výsledek může mít vliv na rozhodnutí soudu v projednávané věci. Ve shodě se stěžovatelem má za to, že neexistence napadeného správního rozhodnutí není definitivní (a nelze tak hovořit o neodstranitelném nedostatku podmínek řízení), ale je závislá na posouzení zákonnosti rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 2. 3. 2015. Při úvahách, zda je možno o žalobě rozhodnout podle aktuálního stavu věci či zda je třeba vyčkat na rozhodnutí v souběžně vedeném řízení, měl se pak Městský soud v Praze též zabývat otázkou, zda postupem, který zvolil, nedojde k faktickému odepření spravedlnosti a upření práva na soudní ochranu ve smyslu čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod.

I v tomto bodu je pak nutno dát za pravdu stěžovateli, že ani jeho případný úspěch v řízení o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta by mu při odmítnutí žaloby v projednávané věci nedával již žádnou možnost domoci se v konečném důsledku věcného přezkumu ředitele Pyrotechnické služby ve věcech kázeňských ze dne 9. 5. 2014, a že tedy tento postup k odepření spravedlnosti skutečně vede.

Při hledání odpovědi na spornou otázku pak Městský soud v Praze nemusel zůstat jen u obecné úvahy výše uvedené. Nic mu totiž nebránilo v tom, aby si pro účely dalšího postupu ve své věci sám učinil předběžný úsudek o zákonnosti rozhodnutí policejního prezidenta, aniž by tím jakkoliv zasahoval do rozhodování příslušného senátu ve věci souběžné. Nelze přehlédnout, že nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí byla prohlášena podle § 77 odst. 1 správního řádu „pro nedostatek pravomoci rozhodovat jako odvolací orgán“ za situace, kdy první náměstek policejního prezidenta projednal faxem a e-mailem podané odvolání, které nebylo opatřeno elektronickým podpisem a ani nebylo (podle dosavadních skutkových zjištění, jež jsou předmětem sporu) v zákonné lhůtě předepsaným způsobem doplněno písemně nebo ústně do protokolu. Takováto interpretace nicotnosti ovšem vzbuzuje určité pochybnosti, neboť uvedený služební funkcionář nepochybně pravomoc rozhodovat o odvolání měl a věcně příslušným k tomuto byl též, vada spočívala pouze v tom, že projednal tzv. neúplné podání (úkon by byl dokončen až potvrzením či doplněním podání), což vede spíše k úvahám o nezákonnosti rozhodnutí (s možností zahájit řízení podle § 193 zákona o služebním poměru) než o jeho nicotnosti. Ať už by soud dospěl v této otázce k jakémukoliv závěru, je zřejmé, že výsledek řízení o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta nelze mít za jednoznačně předurčený a neúspěch stěžovatele za nepochybný, a proto i tato skutečnost měla podpůrně sloužit ve prospěch postupu preferujícího posečkání s rozhodnutím projednávané věci.

Nejvyšší správní soud tak má v souhrnu za to, že za daných okolností bylo povinností Městského soudu v Praze učinit úkony potřebné pro zachování přístupu stěžovatele k soudní ochraně; měl tedy vyčkat rozhodnutí ve věci vedené pod sp. zn. 8 Ad 10/2015 a řízení v projednávané věci na tu dobu podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. přerušit. Okamžitým odmítnutím návrhu tedy byl naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud proto napadené usnesení Městského soudu v Praze podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je tento soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu tak, že zjistí stav řízení ve věci vedené pod sp. zn. 8 Ad 10/2015, podle výsledku zvolí další postup a posléze ve věci rozhodne. V novém rozhodnutí vypořádá i náklady řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 8. září 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu